

[Poulsgaard.]

siden af. Det er der overhovedet ikke snak om. Hvis en offentligt ansat, der kommer ind i folketinget, kunne tænke sig at være røgter eller kunne tænke sig at starte et gartneri, skulle han være hjertelig velkommen til det. Så det ligger der ingen begrænsninger i. Baggrunden er simpelt hen de alarmerende tal, vi har, hvor man siger, at omkring 1990 har vi over 1 million offentligt ansatte. Vi har allerede nu 61 pct. ansat af det offentlige, ansatte tilknyttet interesseorganisationer, der sidder i det høje ting, og de har altså ikke føling med det praktiske arbejde, det praktiske liv, der foregår derude, og derfor er det på tide, at vi får den linje brudt.

Så var der hr. Poul Dam, og han er jo altid sjov at høre på. Jeg er helt sikker på, at hr. Poul Dam også ved, at mange af de forslag, SF fremsætter, ikke vinder gehør, men han bliver ved. Det må være et partis opgave at blive ved, indtil fornuften sejrer, det her er nemlig en fornuftig tanke, hr. Poul Dam. Så er der det her med, at arbejdet er sin løn værd. Ja, arbejdet er sin løn værd, men der er ingen, der kan bestride fuldt arbejde ved siden af deres arbejde som folketingsmedlem. Der er måske nogle, der kan, som hr. Poul Dam var inde på, men så arbejder de også 16 timer i døgnet, måske mere. Men jeg gad nok se den offentligt ansatte, der gik ned på sit kontor og sad om natten og knoklede. De erhvervsfolk, der kommer herind, er jo simpelt hen nødt til, hvis deres erhvervsvirksomhed i det hele taget skal overleve, at ansætte en medhjælper derhjemme. Derfor er det en uretfærdig forskelsbehandling, der her finder sted.

Hr. Ninn-Hansen var inde på den tanke, at de kunne arbejde en del af tiden, når folketinget ikke var inde. Der kunne måske ligge lidt i det forslag, det vil jeg absolut ikke afvise, men f. eks. skolelærere og den slags har jo faktisk sommerferie lige så lang tid, som vi har; det bliver begrænset, hvor meget arbejde de kan udføre, men det er da en tanke, som vi absolut er parat til at drøfte i udvalget.

Men der er en diskrimination. Hr. Poul Dam ville meget gerne have deporteret fremskridtspartiet til Bermuda, ja, så bliver der trængsel på Bermuda, for så skal jo over en halv million af sted, men så får vi måske

løst arbejdsløshedsproblemet derhjemme, så bliver der jo faktisk kun offentligt ansatte tilbage i dette land. Men det er en diskrimination imod dem, der begynder i byrådsarbejde, imod den arbejder, landmand, købmand, der går ind i det. Der står i et cirkulære udsendt af Kommunernes Landsforening, at diæter ikke regnes som løn, og de offentligt ansatte i kommunale råd kan få helt op til 30 dage fri, uden at de i det hele taget går ned i løn; man må da kunne indse det fuldstændig barokke i det. Ydermere kan vi tænke på dem, der står i en vælgerforening i dette samfund — efterhånden er det vel kun ca. 375.000, nu får vi selvfølgelig nogle medlemmer ind, men all right, det er ikke ret mange, der står i de vælgerforeninger — og når man så ved, hvilket arbejde og hvilke byrder der er lagt på erhvervslivet, hvor de skal sidde med alt muligt såsom moms, ATP, og jeg ved ikke hvad, i hele deres fritid, så forstår man, at de offentligt ansatte har lettere ved at komme ind i det politiske arbejde. De har heller ingen lønrisiko, og så blev der gud hjælpe mig sagt her, at de også skulle have anciennitet. Det er jo fuldstændig barokt. En mand — eller en dame, nu skal jeg ikke diskriminere kvinderne — der har siddet herinde i, skal vi sige 10, 12, 17 år, hvad ved jeg, skal så den dag, de ryger ud — vi siger ellers nok, at vi skal på kursus og vi skal uddanne os, måske til arbejdsløse — ganske roligt følge med op i graderne; det kunne tyde på, at de krav, der stilles, ikke altid var så store.

Men jeg skal slutte her og bare udtrykke beklagelse over, at de fornuftige forslag, som burde samle interesse, skal henlægges til fredag eftermiddag, når folketinget er ved at rejse hjem.

K. J. Mortensen (S):

Jeg tror nok, at forslagsstilleren har misforstået mig. Jeg har ikke talt nedsættende om røgttere eller andre, jeg har bare sagt, at vilkårene må være ens for statsansatte, kommunalt ansatte og privat ansatte. Det er nemlig det, der gør sig gældende.

Må jeg så godt sige, at når hr. Poulsgaard beklager sig over, at der er så få erhvervsfolk i folketinget, kan vi blive rørende enige; dér er ét punkt, vi kan blive enige om. Men hr. Poulsgaard må tænke på, at det formentlig skyldes, at vores aflønning er sådan her,